

קריאה אל הנוער הלומד

כרוז 1944 - תש"ד

קריאה לנוער הלומד לשבות כמחאה נגד מניעת העלייה לארץ.

התלמיד!

שאל את מצפונך :

איך אוכל לחיות חיים נורמליים בזמן שעמי מובל לטבח? איך אוכל להתבונן כמשקיף ניטראלי בזמן שנגזלת מולדתי? איך אוכל ללמוד היסטוריה - בזמן שהיא נעשית בידי אחרים לכולת? איד אוכל לחשוב על עתיד, אם לא יהיה עתיד לאומתי וארצי? איך אתמסר ללמוד, אם החיים לימדוני, כי אך מוות מחכה לבני ישראל - בלי מדינה, בלי ממשלה, בלי צבא?

שאל את אביך :

מה עשה הדור הקודם, כדי להציל את העם ולנחיל לו את ארצו? למה התווכחו עשרות בשנים, למה רבו והתפלגו ולא ארגנו את יציאת מצרים הגדולה? מדוע חיכו? ולמה גם כיום, לאחר שהביאונו עד לתהום, ממשיכים ללכת בדרכם המוטעית? מה ערך לוויתורים הנמשכים שבועות ולהחלטות ארוכות? מה נתנו התחנונים? את מי הצילו המגביות? לאן מובילה הפחדנות וההתרפסות? ההצילו השתדלנים המתרפסים את חייהם העלובים?

שאל את המורה :

למה הנך מלהיב אותי במלחמת החשמונאים, אך מצווני לקלל את הלוחמים בימינו? אנו? היהודים גם אז היו מיעוט: ממשלת הדיכוי נשענה גם אז על אימפריה גדולה; בני מתתיהו גם הם היו מעטים ובודדים. ובכל זאת ניצחו. גיבורים וקדושים הם בעיניך ובעיני. למה אותם תהלל ואת יורשיהם, ההולכים בדרכם, תשמיץ?

ולמה, המורה, אינך מעמיד את עצמך בראש מלחמת השחרור, כדוגמת מורים ומחנכים של עמים אחרים?

למה לא תשבית את בתי-הספר ולא תכריז: "לא נפתח את הספרים, כל עוד לא ייפתחו שערי המולדת?" כלום בשל דרישה חומרית צודקת אפשר לעזוב לחדשים את ההוראה, ואילו להצלת האומה מאבדון וכליון - אסור?

התלמיד!

ענה למצפונך, לאביך ולמורך: קול דמי אחי צועקים אלי! לא אוכל עוד להיות אדיש לקריאה מחרידה זו. גם אני אלחם לפי אפשרויותיי. גם אני אסבול, גם אני אעזור!

קח את היזמה לידיך הצעירות והחזקות.

התכוון להשבתת בתי הספר בידי התלמידים!
הקם "ועדי תלמידים" בכל כיתה, בכל בית-ספר. התקשר עם בתי-ספר אחרים והקימו ועדים משותפים. כי יביא היום והנוער הלומד יפגין את כוחו ויוכיח את מסירותו.
פעל!

הארגון הצבאי הלאומי
בארץ ישראל